

Τα Χριστούγεννα είναι μια μαγική γιορτή. Γεμάτη λαμπιόνια πολύχρωμα και αρώματα από τις γλυκές δημιουργίες. Μαζί με αυτές πάντα μας ακολουθούν και οι αναμνήσεις των παιδικών μας χρόνων. Πώς να ξεφύγεις, άλλωστε, από την ισχυρή επίδραση του μυαλού!

Τα Χριστούγεννα ήταν ανέκαθεν η αγαπημένη γιορτή της Έλεν· Ελένη το κανονικό της όνομα, αλλά ο πατέρας της επειδή ζούσε για αρκετά χρόνια στο εξωτερικό είχε μια λόξα και τη φώναζε: «Έλεν, κοριτσάκι μου!». Δε μπορούσε να μην ομολογήσει πως λάτρευε από μικρή αυτή την παραμυθένια ατμόσφαιρα που πλανιόταν τριγύρω κάθε φορά που περπατούσε τέτοια εποχή στον δρόμο και αντίκριζε θαμπωμένη τις-ήδη από τα μέσα Νοεμβρίου-στολισμένες βιτρίνες με λαμπιόνια λογίων λογίων χρωμάτων, μικρές και μεγάλες μπάλες καλυμμένες με χρυσόσκονη και ανθρώπους να μπαινοβγαίνουν στα μαγαζιά γελώντας αναψοκοκκινισμένοι, από το πολικό κρύο που επικρατούσε έξω, και κρατώντας σακούλες δώρων. Χαμογελούσε καθώς περνούσαν από δίπλα της βιαστικοί, και συνέχιζε την πορεία της. Μόλις πριν κανένα δεκάλεπτο τελείωσε τη δουλειά από το γραφείο- στο οποίο εργαζόταν εδώ και δυο χρόνια περίπου- και έτρεχε τώρα κι εκείνη μήπως και προλάβει ανοιχτά τα καταστήματα για να ψωνίσουν με τον γιο της. Του είχε υποσχεθεί πως σήμερα που ήταν Παρασκευή και είχε, επιτέλους, χρόνο-μιας και πλησίαζε το Σαββατοκύριακο-θα στόλιζαν για να χαρεί κι αυτός και να μπει σε εορταστικό mood όπως της είχε το πρωί που τον άφησε στο σχολείο πριν φύγει, και εκείνη γέλασε και του “έσκασε” ένα τρυφερό φιλί στο μάγουλο. Ευτυχώς είχαν δυο ολόκληρες ώρες μπροστά τους μέχρι να κλείσουν τα μαγαζιά και θα προλάβαιναν να ολοκληρώσουν χωρίς άγχος τα ψώνια τους. Το εμπορικό κέντρο της περιοχής στην οποία έμεναν ήταν γεμάτο με κόσμο, ενόψει των γιορτών που πλησίαζαν σε ένα μήνα από τώρα, και πραγματικά μπαίνοντας κανείς μέσα ένιωθε ότι χανόταν. Έκαναν περίπου μιάμιση ώρα για να ολοκληρώσουν τις αγορές τους. Στην επιστροφή, η Έλεν σταμάτησε σε μια καφετέρια και αγόρασε ζεστή αχνιστή σοκολάτα και για τους δυο. Σήμερα ήταν η μέρα τους και ήθελε να το χαρούν όσο περισσότερο γινόταν. Επέστρεψαν σπίτι γύρω στις τρεις παρά κατάκοποι από τον ποδαρόδρομο και αράδιασαν τις σακούλες στο πάτωμα. Την παρέσυρε κατευθείαν στην κουζίνα η μεθυστική μυρωδιά από το κοκκινιστό που μαγείρευε ο άντρας της. Πόσο τυχερή ένιωθε που υπήρχε στη ζωή της και που τη βοηθούσε και με τις δουλειές, σκέφτηκε ανακουφισμένη και γεμάτη ευγνωμοσύνη, γιατί διαφορετικά θα είχε κλατάρει χωρίς καμιά αμφιβολία. Απόλαυσαν το μεσημεριανό τους φαγητό και το απόγευμα ξεκίνησαν κι οι τρεις μαζί-μαμά, μπαμπάς και γιος- να στήνουν το δέντρο και να κρεμούν τα χριστουγεννιάτικα στολίδια. Έβαλαν και μουσική και το καταδιασκέδαζαν. Η κούραση όμως της ημέρας είχε αρχίσει να βγαίνει και αισθανόταν να την καταβάλλει. Έτσι αποφάσισε να φτιάξει έναν καφέ, μπας και συνέλθει λίγο και δεν αποκοιμηθεί στον καναπέ. Πήρε την κούπα μαζί της στο σαλόνι και κοιτούσε έξω τα

Μυρωδιά κανελογαρύφαλλου

Συντάχθηκε απο τον/την Αηπα
Δευτέρα, 24 Δεκέμβριος 2018 20:23

μπαλκόνια στη γειτονιά που ήταν στολισμένα με πολύχρωμα φωτάκια. Όφειλε να παραδεχτεί πως κάθε χρόνο όλο και λιγότερα μπαλκόνια στολίζονταν. Ο κόσμος δεν είχε πλέον διάθεση όπως παλιά. Ήπιε μια γουλιά καφέ και γεύτηκε το δυνατό άρωμα τις κανέλας. Έκλεισε τα μάτια και νόμιζε για λίγο πως ένιωσε κοντά της τη λατρεμένη της γιαγιά, τη Μυρτούλα.

Λες και το πνεύμα της εκείνη τη δεδομένη στιγμή είχε στοιχειώσει κάθε της κύτταρο. Θυμήθηκε τον καταπληκτικό χειροποίητο μπακλαβά με *κανταΐφι*

που έφτιαχνε και μοσχομύριζε όλο το σπίτι κανέλα και γαρύφαλλο. Είδε τον εαυτό της παιδί ξανά. Εκεί δίπλα στη γιαγιά της, στον πάγκο της κουζίνας να παρατηρεί προσεχτικά κάθε της κίνηση με τέτοια λαχτάρα· πώς άνοιγε το φύλλο λεπτό λεπτό σαν το σεμεδάκι που διακοσμούσε την τηλεόραση, όπως χαρακτηριστικά της έλεγε, πώς σκορπούσε τα καρύδια ολόγυρα

και πώς τελικά τοποθετούσε με μεγάλη προσοχή το ένα φύλλο πάνω από το άλλο, διπλώνοντάς τα στις άκρες. Σαν τώρα θυμόταν και τον διάλογό τους κάποια Χριστούγεννα.

- Γιαγιά, πώς ανοίγεις τόσο λεπτό το φύλλο, εγώ γιατί δε μπορώ σαν και σένα;

- Γλυκό μου κοριτσάκι, θα μάθεις σιγά σιγά. Είσαι μικρή ακόμη. Σημασία έχει να προσπαθείς και πάνω απ' όλα να βάζεις αγάπη σε ό,τι κι αν κάνεις. Αυτό είναι και το μυστικό της επιτυχίας, να το ξέρεις.

«Αχ, γιαγιάκα μου, πού είσαι τώρα; Πού είσαι να φτιάξουμε μπακλαβά ξανά όπως τότε; Μεγάλωσα, γιαγιά μου, και δυστυχώς δεν έμαθα να ανοίγω ακόμη φύλλο. Δεν πειράζει. Έμαθα, βέβαια, να χρησιμοποιώ τη δύναμη της αγάπης όσο περισσότερο γίνεται. Μα, τα δυσάρεστα νέα είναι πως ο κόσμος, γιαγιά, χάλασε και οι περισσότεροι έχουν μίσος στην ψυχή τους κι όχι αγάπη». Την επανέφερε στην πραγματικότητα ο γιος της που τη φώναξε:

- Ρε, μαμά, δεν ακούς; Άντε, το τελειώσαμε το δέντρο! Πού ταξιδεύεις;

Μυρωδιά κανελογαρύφαλλου

Συντάχθηκε απο τον/την Αηπα
Δευτέρα, 24 Δεκέμβριος 2018 20:23

- -Έρχομαι, αγάπη μου, έρχομαι!

Σκούπισε στα γρήγορα τα δάκρυά της από τη συγκίνηση, για να μην τη δει κλαμένη ο γιος της και ο άντρας της και ανησυχήσουν και γύρισε να θαυμάσει το υπέροχα στολισμένο δέντρο. Να που, τελικά, υπάρχουν ακόμη μερικοί άνθρωποι που βάζουν αγάπη πολλή στα πράγματα γύρω τους και τα ομορφαίνουν, σκέφτηκε χαμογελώντας.